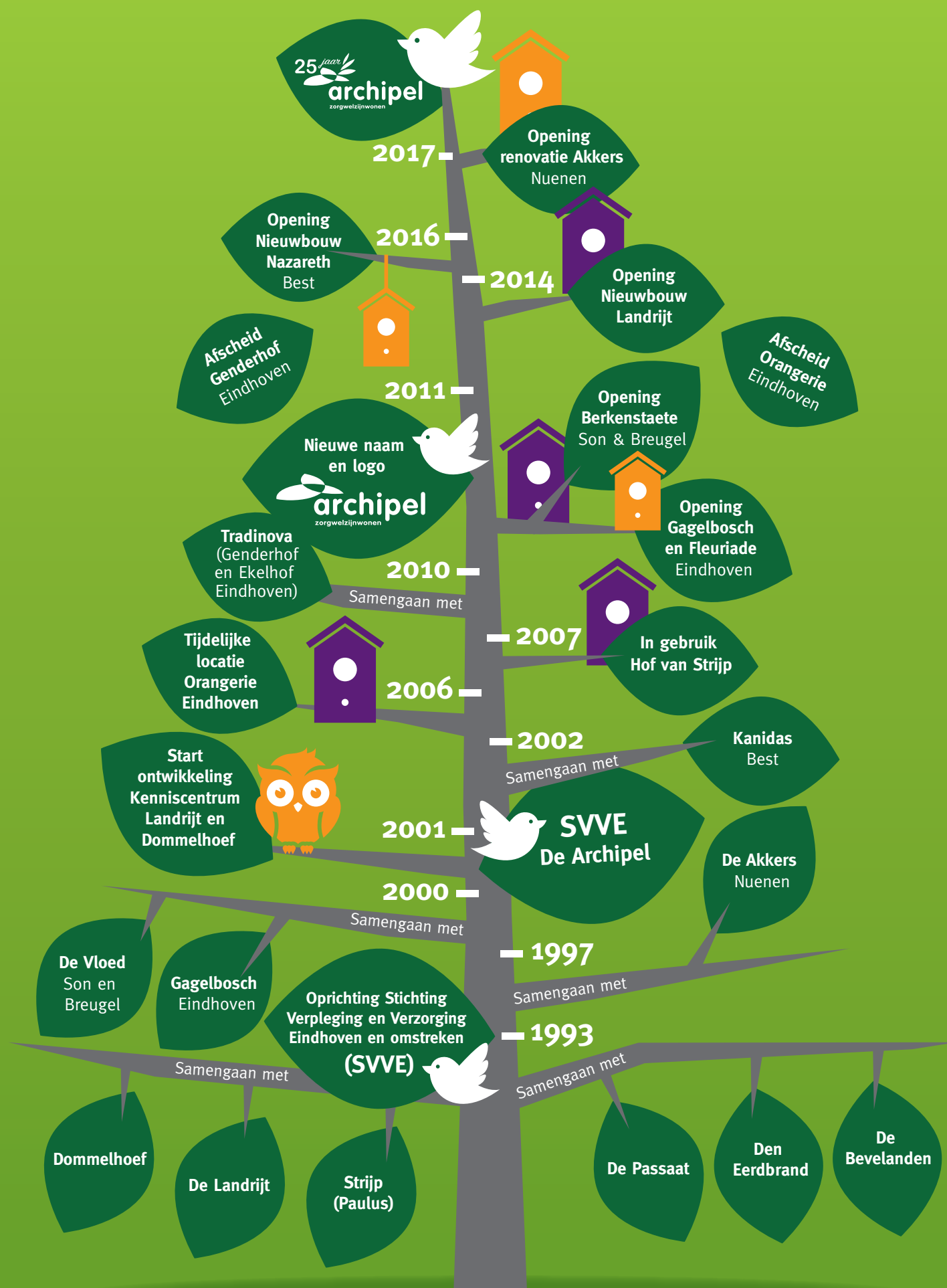

25 jaar Archipel een overzicht

25 jaar archipel

zorgwelzijnwonen

Dit jaar is het een kwart eeuw geleden dat (de voorganger van) Archipel de belangrijke aanbieder van verpleeg- en verzorgingshuiszorg werd in de regio. Archipel in het bijzonder blikt terug op de afgelopen 25 jaar - met enkele van de vele medewerkers die er al die tijd (of zelfs nog veel langer) bij waren - én vooruit.

Ton

Secretaris van de raad van bestuur Ton van Gerwen is één van hen: “Ik kwam uit de ziekenhuiswereld en begon in 1991 als unithoofd op de Landrijt. Al vrij snel werden de tien units samengevoegd tot vijf afdelingen. Eigenlijk was ik een beetje boos, omdat mijn leidinggevende dat bij mijn komst al wist. Maar zij had blijkbaar plannen met mij en ik werd afdelingshoofd. Ik voelde me wel een beetje schuldig ten opzichte van andere unithoofden dat ik als nieuwkomer die functie kreeg.”

Eigenwijs

In de loop der jaren zag Ton het werk veranderen: “Een andere manier van zorg leveren, door evolutie van zowel het vak als de positie van de cliënt. Je overlegt nu met de cliënt waarom je iets doet.” Nieuwbouw en verhuizingen zijn ook altijd een rode draad geweest bij Archipel, aldus Ton: “Alles is intussen nieuw behalve Eerdbrand, maar dat is grondig verbouwd, en huurlocatie Ekelhof.” De verhuis- en bouwplannen gaan ook gewoon door: “We kijken nu naar wat we met Ekelhof en Dommelhof kunnen en gaan doen.” Een andere rode draad is ‘Den Haag’, de steeds veranderende visies en richtlijnen van de overheid. Ton: “Maar daar zijn we altijd wel vrij eigenzinnig mee omgegaan, een beetje eigenwijs. Het juk van Den Haag is er natuurlijk wel, maar dat hebben we nooit zo ervaren. Je kunt natuurlijk meteen gaan doen wat er in Den Haag geroepen wordt, maar we kijken het altijd even aan. Daar zijn we altijd op z’n Archipels mee omgegaan. We weten het vaak om te draaien naar kansen voor Archipel. De omslag is er natuurlijk wel geweest. Vroeger schreef je je als je 55 was alvast in bij het bejaardenhuis. Makkelijk; daar kon je biljarten, had je je aanspraak, je natje en je droogje. Tegenwoordig gaat dat niet meer, thuis blijven wonen is het adagium.

Ton van Gerwen

25 jaar

Archipel is zich ook steeds meer gaan richten op de mensen in de thuissituatie, op de wijken en de buurten. Komende jaren gaan we nog veel meer naar buiten en thuis ondersteuning bieden. Zo kunnen we met minder mensen toch dezelfde cliënten blijven bedienen, maar dan in hun thuissituatie met de grotere rol van de mantelzorg. Want de expertise hebben we wel als kenniscentrum. In wijken en dorpen ben je met meerdere partijen ervoor verantwoordelijk dat mensen zo lang mogelijk thuis kunnen blijven. Dat is de insteek voor de komende jaren. Daarvoor moeten we over elkaars muren heen stappen, maar het betekent ook dat financiers dat moeten doen.”

“Je krijgt, als je wilt, heel veel kansen hier en kunt veel bereiken”

Wat heeft hij zelf van die (ruime) kwart eeuw Archipel geleerd? “Dat Archipel een lerende organisatie is. Je krijgt, als je wilt, heel veel kansen hier en kunt veel bereiken. Je wordt daarin gestimuleerd en je krijgt de vrijheid om te ondernemen en opleidingen te doen. Nog een Archipelkaraktertrek is dat we ontzettend bescheiden zijn. We mogen gerust nog meer uitdragen wat we hier goed doen, zeker als excellente aanbieder van zorg voor bijzondere doelgroepen. Mensen komen uit heel Nederland bij ons kijken hoe we dat doen.”

Hennie Gigler

Hennie

Kansen krijgen en blijven leren; dat kan Hennie Gigler (63) beamen. Ze neemt dit jaar na 48 jaar (!) afscheid van Archipel door met prepensioen te gaan: “Het is een beetje dubbel. Aan de ene kant tel ik af, aan de andere kant heb ik moeite om te stoppen, maar het is mijn eigen keuze.” Op mijn vijftiende kwam ik hier binnen als stagiaire, en op mijn zestiende werkte ik als hulp in de keuken want ik was nog te jong voor de interne opleiding.” Door rugklachten moest ze na dertien jaar stoppen als ziekenverzorger: “Ik heb me laten omscholen, eerst als receptioniste, later haalde ik deeltijdcertificaten voor het medisch secretariaat.” Die afdeling zette ze samen met een collega op: “Als opvolger van de afzonderlijke bewonerssecretariaten per locatie.”

“De goede en slechte dingen die ik privé meemaakte, deelde ik met collega’s, dat zal ik missen”

Het werk is nog steeds leuk: “Maar het is wel zakelijker en financieel complexer geworden, heeft voor mijn gevoel veel minder met de zorg te maken.” Wat zal ze het meeste missen van Archipel? “Het contact met de fijne collega’s! Ik heb geen broers, zussen of kinderen. De goede en slechte dingen die ik privé meemaakte, deelde ik met collega’s. Als er iets was, vingen ze me op. Dat zal ik missen.” ▶

Mariëtte van de Meulengraaf

Mariëtte

Mariëtte van de Meulengraaf was op 1 mei 25 jaar in dienst: “Ik begon als hoofd personeel en opleidingen van toentertijd locaties Strijp, Dommelhoeft en Passaat. Toen waren er nog drie P&O-diensten. Na een paar jaar werd ik hoofd P&O van de hele SVVE en per december 2000 ben ik persoonlijk begeleider, zoals de functie officieel heet. Ik ben van huis uit arbeids- en organisatiepsycholoog

en ik fungeer in die rol. Om die geen zwaar karakter te geven is gekozen voor begeleider, maar die naam blijft niet zo plakken. Ernaast ben ik ook de vertrouwenspersoon voor heel Archipel, en zo kent en noemt iedereen me.” Mariëtte: “In 25 jaar is er veel gebeurd. Persoonlijk ben ik dankbaar – dat klinkt hoogdravend maar het voelt echt zo – dat ik veel vrijheid, ondersteuning, vertrouwen en stimulans kreeg in mijn

“Ik ben dankbaar dat ik veel vrijheid, ondersteuning, vertrouwen en stimulans kreeg in mijn loopbaan”

loopbaan. Vooral mijn eerste baas Ton Muurling maakte dat mogelijk, heel bijzonder; daar spreekt vertrouwen uit. Dat heeft me alle mogelijkheden geboden om mezelf te ontwikkelen, om te groeien en mijn eigen positie binnen de organisatie te kunnen innemen. Zonder onbescheiden te willen zijn; ik ben ook de medewerkers van Archipel dankbaar. Ik weet dat mijn functie veel mensen goed heeft gedaan. Het is een mooie geste, dit als werkgever aan je medewerkers aanbieden. Het leverde hen veel op, voor het merendeel positief, vind ik.” Ze is blij dat ze haar werk kan voortzetten: “En collega’s efficiënt kan blijven helpen, ingebed in de organisatie en in samenwerking met collega’s.”

Mirjam

Mirjam Frederiks werkt als verzorgende IG voornamelijk nachtdiensten op de Eerdbrand: “Ik werk eigenlijk al 37 jaar bij Archipel, ben er alleen drie maanden tussenuit geweest toen ik moeder werd. Ik heb al veel verschillende contracten en afdelingen gehad maar wel altijd op deze locatie. De nachtdiensten pasten goed in mijn gezinssituatie. Nu zijn mijn kinderen volwassen en de deur uit. Ik ben dus flexibel in het opvullen van openstaande diensten of als er zieken zijn, net wanneer ik nodig ben.” Dacht ze wel eens aan verkassen? “Ja hoor. Maar weet je, ik weet precies wat ik op de Eerdbrand heb, ik zit er prima, op mijn plek. Alles is goed geregeld, Archipel is een prima werkgever. Ik heb leuk werk, leuke collega’s. Ik hoef niet weg.”

Ze zag het werk wel veranderen: “Ik vind het zakelijker geworden. Ik heb goed contact met mijn eigen team, daarbuiten veel minder, jammer genoeg. Cliënten

nu hebben al een slechte gezondheid als ze binnenkomen. Vroeger woonden cliënten jaren bij ons, met hen bouwde je een band op. De soort zorg is intensiever,

“Ik heb leuk werk, leuke collega’s. Ik hoef niet weg”

moet sneller en de administratie rondom de zorg is veel uitgebreider geworden. De tijdsdruk is groter geworden. En de familie staat meer op de voorgrond. Ik zag al zoveel veranderingen en gewijzigde regels, maar die lopen vaak met een sisser af.” Ook signaleert ze positieve veranderingen: “Kortere lijntjes dan voorheen binnen je werkveld. De scholing is beter, alles eromheen is een vooruitgang en zinnig om jaarlijks of tweejaarlijks bij te houden. Dat hoort ook bij je functie en is nuttig om up-to-date te houden.” ■

Mirjam Frederiks

